

A következő négy búcsúztató
2020. november 14-én Piliscsabán hangzott el,
Szőcs Géza temetésén.

SZŐCS PETRA búcsúztatója

Édesapám iszonyatosan fel lenne háborodva, hogy meghalt.

Pár órával azelőtt, hogy rátették volna a lélegeztetőgépre, azt mondta munkatársának, Beyer-Dóczy Péternek: *„Hagyjál már a koronával! Februárban Shanghaiban lesziünk, hogy bemutassuk a magyar építészeket. Készítsd az anyagot, s csomagolj.”*

Pedig meghalt. Elvitte a világjárvány. És ezt ugyanolyan nehéz elfogadnom, mint neki. Többször kellett volna beszélgetnünk, és mivel nem volt túl bőbeszédű, úgy érzem, több alkalomra, évre, évtizedre lett volna szükségünk.

Most tűnik fel, mennyire odafigyelt ránk. Nemrég vitaminozt hozott nekem, annak ellenére, hogy nem félt a járványtól. De tudta, hogy én igen. Távolról volt jelen. Vagy közelről, ezt nála nem lehetett megállapítani. Gyerekkorunkban például azt mondta, három szeme van, és akkor is lát minket valamelyikkel, ha a másik kettő csukva van. És biztos volt benne, hogy több életet kapott:

„Életem egyszer már véget ért.

*Ez most a ráadás:
ha nem is a végső, mégis
mégis föltámadás.*

*valami morajló folytatás,
melynek hullámverése mélyén
ott rejlik, rejtőzik halálod
mint lakatlan képzettársítás;*

*ez most: az Utolsó Utáni
Még Egy Esély:
így járkálj hát a földön,
így arass,
így szeress, így élj, így beszélj”*

Azt gondolom: így élt, és nagyon sokszor meghalhatott volna. Mindannyian tudjuk, hogy vezetett. De mindig jött még egy ráadás-élet. Nehezen hisszük el, hogy ez volt az utolsó.

Egyszerre volt több helyen. Éppen ezért még csak most kezdem érezni a hiányát. Tegnapelőtt meglátogattam a pomázi ravatalozóban. Annak ellenére, hogy nem illik hozzá a halál, olyan volt ez az utazás, mintha ő írta volna. Vörös levelek, ködös dombok, rozoga sváb kunyhók, névtelen madarak szárnycsattogása. És amikor odaértem, egyszerre éreztem úgy, hogy vele találkozom, és hogy valaki mással. A családfát láttam, nagyapámat, dédapámat és az összes férfitrokonomat.

Egyszerre volt ő és nem ő. És most egyszerre van itt és sok más temetőben. Hazavárják a Házsongárdon is. Édesanyja, öcsce, régi barátai Kolozsváron gyászolják.

Ezt írta valamikor a novemberről:

*„olykor-másszor a november
eljátsszik a nevémmel*

*és a név megtelik esővel
és Mindszentekkel és Házsongárddal,
gyertyafénnyel és temetővel.”*

Eljátsszott nevével a november.

És most nem tudom, mivel lehetne útjára engedni. Sirálybőr cipővel, hajócsavarral, zuzmótortával, vaddisznópipaccsal? Ilyesmikkel. Vagy úgy, hogy megtartjuk a szokásait, és akkor köztünk marad. Például azt, hogy toleráns volt az ellenfeleivel. És azt, hogy sok emberen segített, számára ismeretleneken is.

***

Neked pedig nem mondom, hogy nyugodjál békében, mert ideges lennél már a 'nyugodjál' szótól is. Inkább csináld azt, amit szeretnél. Legyél ott, ahol akarsz. Akár több helyen is.

De amennyire lehet, maradj azért velünk.

Szőcs Petra *fotója*

ORBÁN VIKTOR búcsúztatója

Tisztelt Gyászoló Család! Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Nehéz elköszönni Szócs Gézától. Több voltál, mint barát. Mentor, stratégosz, lelki támasz voltál. Amikor fontos beszédek előtt gondolathiány vagy a lelki üresség beszorított, ihletadó, sőt intellektuális életmentőm is voltál. Szócs Géza több volt, mint kortárs költő, több, mint politikus, több, mint közéleti személyiség, és több volt, mint tanácsadó. Mindig többet kaptam Tőled, mint vártam, és többet, mint amennyit megérdemeltem. Egy olyan baráttól búcsúzom, akivel nem csupán a múltunk közös, de a jövőt is együtt terveztük. Szócs Géza jövő idejű barát volt, soha nem dőlt hátra, és soha nem tudott pihenni még a megérdemelt babérjaiban sem. Újabb és újabb célokat tűzött ki, újabb és újabb feladatok után kutatott. Minden egyes megbeszélésünkre zásznai ötlettel és munkával érkezett, amit persze javarészt nekem kellett volna elvégezni az ő segítségével. Szó szerint a legjobb munkaadóm volt. Még csak tíz napja ment el, de már hiányoznak a rám kirótt penzumai: hol, mit és hogyan kellene megszerveznünk, megmentenünk vagy újjáépítenünk. Az alkotás öröme éltette a legszürkébb és legnehezebb hétköznapiokon is. Nem engedett sem '48-ból, sem '56-ból, sem '89-ből, de nem engedett 2148-ból, 2256-ból, 2389-ből sem. Hitt, biztos volt benne, bármiben lefogadta volna, hogy Magyarország és a magyar nemzet nemcsak volt, hanem lesz is. Tektonikus képzelőerővel bírt. Azt a különleges világot, amelyet magában hordott, s amelybe olykor-olykor nekünk, egyszerű halandóknak is bepillantást engedett – szó szerint csak szempillantásnyi időre –, ezt a világot mély és pontos erkölcsi érzékkel építette föl. Természetes volt számára, hogy a számos jövőből, amit ő el tudott képzelni, mindig a nemzet és a haza számára legjobbat válassza ki. Valójában erre akart rábírn minket is. Ami nekünk kalandornak vagy fantasztának tűnt, az ő fejében és szívében maga volt a nemzet jövője.

Kedves Barátaim!

Vannak emberek, akiket semmilyen skatulyába nem lehet besámfázni. Túl tehetségesek, túl szabadok és túl öntörvényűek, hogy bármiféle osztályozó logikának engedelmessé legyenek. Szócs Géza Szócs Géza volt. Ahogyan két évszázada mondta egyik szellemi társa: költőien lakozott ezen a földön. S valóban: igazsága költői igazság volt, mértéke a föld és ég közötti. Ez okozhatta azt a fizikai csodát, hogy robusztus alkata ellenére inkább könnyednek tűnt, a föld és a gravitáció nem húzta le, nem járt, szinte lebegett. Bár képessége, műveltsége és az esze is megvolt hozzá, mégsem akart filozófussá válni. Azt hiszem, azért, mert tudta, hogy mi, magyarok a metafizikát versben értjük, és versben éljük meg. Lehetett volna akadémikus polihisztor is, ehelyett ő a történeteinket mesélte nekünk újra és újra. Tudta, hogy a magasban lebegő hazát valakinek le kell horgonyozni az anyaföldre. Saját életét élte. Meggyőződése volt, hogy ez nemcsak neki jó, de jobb így mindannyiunknak. Amikor szembesítették azzal, hogy nem csapatjátékos, azt mondta: *„A csapat fontos, sokszor létfontosságú. De még a legjobb csapatok is az egyéni képességekre és teljesítményre épülnek. Meg persze ezek összhangjára.”* Felfogásában az összhang szócsézés lényege abban állt, hogy *„nem azok ellen harcolunk, akik szemben állnak velünk, hanem azokért, akik mögöttünk vannak.”* Hitte, úgy hitte, ez az egyszerű igazság elég, hogy megteremtse a harmóniát a mi keszkesza frontvonalon harcoló csapataink között is.

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Sokan gondolják, hogy a hatalmat, a kormányzati hatalmat jóra kell használni. Géza volt az, aki megtanította nekünk, hogy ez nem elég. A hatalmat arra kell használni, hogy a legnagyobb dolgokat vigyük vele véghez. Ez választ el, és ez különböztet meg. Fölfelé, a látóhatár fölé, a csillagok felé kell törekedni, a távlatoktól nem megijedni, soha meg nem szédülni. Ha a Jóisten hatalmat és erőt adott,

és te férfi vagy, és magyar, nem vállalkozhatsz kevesebbre. Számára ez volt a törvény. Hol Königsberget akarta visszacsatolni Európához, hol a Duna Virtuális Köztársaságot tűzte zászlajára, hol magától értetődő egyszerűséggel összehívta a református püspököket, hogy menesszenek küldötteket Közép-Ázsiába. 2010-ben, az első kétharmados felhatalmazáskor Géza türelmetlenül szorgalmazta a keresztény-nemzeti alkotmányt. Mi csak sejtettük, de ő látta, mi csoda viharok várnak ránk, és tudta, csak akkor bírjuk ki, ha kősziklára építjük a házat. 2014-ben, a második kétharmadnál azt mondta: eljött az idő, hogy kormányprogrammá emeljük: mi, magyarok nem fogyhatunk el. A népesedés ügyét egy csapásra a kormányzati filozófia középpontjába emelte. Mi csak sejtettük, de ő látta, mekkora vállalás ez. Már 1995-ben azt mondta: *„A magyarság térjen vissza a többgyermekes családmódelhez, különben kénytelen lesz telepesekeket behívni.”* És elszenvedni annak minden következményét – tehetjük hozzá mi. Ő a saját bőrén érezte, milyen az, amikor saját hazájában szorul kisebbségbe az ember. Azt is javasolta, hogy kutassunk fel minden magyart a nagyvilágban. És ha még így sem lennének elegenden, akkor keressünk olyanokat, akik a leginkább hasonlítanak ránk. Ha most ideképezem, egy modern Julianus barátot látok, aki éppen indulófélben van, hogy megkeresse, ami elveszett. Végül 2018-ban, a harmadik kétharmadnál látta elérkezettnek az időt, hogy előhozakodjon újabb nagy tervével, miszerint megmaradásunk nem csupán mennyiségi, hanem minőségi kérdés is. Akkor arra vállalkozott, hogy a magyar géniusz nyomába ered, összegyűjti a magyar találmányokat, ötleteket, víziókat, és a haza szolgálatára bírja a magyar zseniket. Ezt a munkát szakította félbe a halála, és ennek folytatását hagyta ránk, egészen addig, amíg be nem teljesedik nemrégiben kifejtett, mondjuk úgy, politikai krédója: *„Hiszek abban, hogy a magyar nemzet történelmi küldetését teljesít, és hogy ez a küldetés mélyen összefügg a lelket és a nemzetet nemesítő csodálatos képességünkkel, a kultúrával. Azt szeretném, hogy tudásközpont épüljön fel e keresztút-hazában, Kelet és Nyugat, Dél és Észak e sokat látott találkozási pontján. Hiszek abban, hogy nemzetünk a legműveltebb nemzetek egyikévé lesz Európában, ha Isten is megsegít. És miért ne*

*tenné, hiszen egyetérthetünk azzal a vélekedéssel, hogy amíg a nemzet távolodott az Istentől, akkor is közeledett hozzá, csak a hosszab-
bik utat választotta.”*

Kedves Barátaim!

Gézától tanultam azt is, hogy nem minden halandónak van sorsa, egyeseknek csak élete van. Gézának sorsa volt. Ha magyar vagy, a sors definíciószerűen csak nehéz lehet. Ami könnyű, az a magyar felfogás szerint nem is sors. Géza szerencsés ember volt, nehéz sors jutott neki: szembeszállt a román és magyar kommunistákkal, a zavaros átmeneti időkben halk, de súlyos szavú költőként próbált irányt adni. Köszönjük Neked, Géza, hogy világirodalmi nagyság létedre volt ránk időd, a szavak és a szellem szigorú öre-
ként megtanítottál bennünket arra, hogy a szavak hídjának csak akkor van értelme, ha az a mélység fölött vezet át a túlpartra!

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

A magyarok több történelmet csinálnak, mint amennyit el tudnak fogyasztani. Ha ez igaz, ő ízig-vérig magyar volt. Több ötlete volt, mint ahányat elbírt a politika, több szava, mint amennyi a költészetéhez kellett, és több története, mint amennyi a tankönyvekben elfér. Idézem őt: *„Nem írtam, mondtam és tettem olyasmit, amit szégyellnem kellene. Egyetlenegy szót sem kell le-
tagadnom.”* Irigylésre méltó pálya- és életív. Nekünk pedig már csak az maradt, hogy ne feleljünk el egyetlen szavát sem.

Tisztelt Búcsúzó!

Géza 1986-ban írt egy verset. Csaba királyfi Szócs Géza lantján, gondoltam, amikor elolvastam.

*„egy napon néhány indián
a Bering-szoroson át
akármilyen szoroson át
segítségünkre jön majd
segítségünkre jó majd,
átvágja hozzánk magát.
Az indiánok nem hagynak cserben senkit.
Az indiánok nem hagynak cserben minket.”*

Harminc évvel később még olvashatta, együtt olvashattuk, amikor az utánunk jövő fiatal farkasok nemzedéke azt írta, kedves Géza, nekünk is írta, hogy az indiánok mi vagyunk. Mi vagyunk azok, akikre vártunk. Igen, Géza, mögöttünk már egy új nemzedék, új hang, új önbizalom. Látod, Neked volt igazad, itt az újabb bizonyíték: Magyarország és a magyar nemzet nemcsak volt, hanem lesz is.

Az egyik legnagyobbtól búcsúzunk. Most elmész. Mi, akik maradunk még, tudjuk, hogy a legtitkosabb, szavak nélkül is közös, nagy magyar vágyak kapujában állunk. És tudjuk, hogy amikor kinyitjuk, Te ott állsz majd mellettünk. Addig is Isten Veled, kedves Barátunk, Géza! Isten Veletek, Gyászoló Család! Isten Velünk, Gyászoló Gyülekezet!

ORBÁN JÁNOS DÉNES búcsúztatója

Kedves gyászoló család, kedves gyászoló gyülekezet, barátaim, tisztelt magyar honfitársaim határon innen és túl! Nyájas olvasók! Drága Gézám – mert még mindig nem tudom elhinni, hogy nem a legújabb csínyednek vagyunk tanúi...

1993 tavaszán egy versrajongó ifjú – aki maga is kacérkodott már a műsákkal – kerékpározott a kolozsvári Fürdő utcában, amikor a Forma–1-es járgányokéval vetekedő sebességgel elhúzott mellette a hírhedt fekete Audi Avant, mellyel egy híres poéta folyamatosan veszélyeztette a maga és az útjába kerülők életét. Mint oly sokszor, ezúttal is csupán egy hajszálon múlt a tragédia, de végül az olvasók nem csemegézhettek Szöcs Géza villoni bűnbánó lírájából, ellenben megismerhették az enyémet és nemzedéktársaimét. Bizonyára vannak olyanok, akik – így utólag visszatekintve – a fordított verziót preferálnák, ám a Legnagyobb Író, aki a történelmet és ezen belül az irodalomtörténetet is jegyzi, így óhajtotta.

Az ifjú poéta még csak nem is szitkozódott, sőt egyenesen megtisztelve érezte magát, hiszen nem mindegy, hogy az emberfiát egy költőóriás vagy csupán egy közönséges halandó sodorja el. Kiváltképp, hogy elsodrásról szó sem volt, mindössze egy kis esésről, amelyet a száguldó jármű szele okozott. A vátesz észre sem vette ezt a jelentéktelen történést, hiszen szokása szerint agyának egyik féltekéjével a nemzet megváltásán gondolkodott, a másikkal pedig azon elmélkedett, hogy amennyiben ő leír egy olyat, hogy „a borszarvú, vagyis a vinocérosz”, akkor vajon akad-e élő vagy holt nyelv, melyen ezt ugyanígy el lehetne játszani. A harmadik féltekével – mert neki olyan is volt – pedig valami olyasmire gondolt, amiről nekünk fogalmunk sincs, de egész biztos nem a közlekedési és egyéb halandók által írt szabályok betartásán töprengett.

Este aztán lehetett dicsekedni ezzel a kocsmában, és napokig szájról szájra járt a bölcsészkaron, hogy OJD-t szinte elgázolta Szöcs Géza. Volt nagy irigykedés.

Mert bizony ott és akkoriban, a rendszerváltást követő évek Kolozsvárán ilyen kultusza volt az irodalomnak és Erdély költőmeg írófejedelmeinek. Az ugandai viszonyok közepette tombolt a poézis, és nem volt kérdés számunkra, hogy a világot csak egyféleképpen lehet megváltani: az irodalom révén. A lelkesedés és a tehetség megvolt hozzá, már csak az a három dolog hiányzott, ami a háborúhoz is kell. És akkor – nem egészen másfél évvel a kerékpáros incidens után – megjelent Géza, mint egy jóságos Mikulás, és elhozta ezt a három dolgot. Egyszerűen besétált a mindenkori kolozsvári magyar egyetemisták mindenkori irodalmi körének – mely akkor éppen Bretter György nevét viselte – egyik ülésére, kicsit figyelt, picit szundikált is, majd meghívott bennünket egy kocsmába, és szürreális ajánlatot tett: fiatal irodalmi lap, könyvkiadás, műhely, mozgalom. Paradigmaváltás. Egy vékony kötetnyi vers és három beszélgetés elegendő bizalmi alap volt számára, hogy ennek a műhelynek mind a szellemi, mind az adminisztratív vezetésével megbízzon. Engem, az alig 21 éves legénykét. Ráadásul korlátlan jogkörrel: ő maga soha semmibe nem szólt bele. És mindaz, ami azelőtt még ábránd sem volt, ott és akkor testet öltött: olyan mértékű és színvonalú tehetségkutatás és tehetséggondozás indult be Erdélyben, melyre nem volt még példa a Kárpát-medencében. Ez volt az Előretolt Helyőrség mozgalom, amelyből aztán két évtized múlva kinőtt a magyar állami íróakadémia is. Egy évtized leforgása alatt félszáz fős utánpótlás nevelkedett ki, hosszú évtizedekre biztosítva az erdélyi magyar irodalom fennmaradását, ugyanakkor az összmagyar irodalommal való egyesülését is.

És mindez ennek a furcsa, mackószerű úrlénynek köszönhető, aki bármilyen áldozatot képes volt meghozni azért, hogy egy-egy újabb kiadvány megjelenhessen, vagy történjen egy jó kis polgárpukkasztás. Valami új, valami szokatlan. Szócs Géza legnagyobb tanítása ez volt: óvakodjunk mindentől, ami szokványos. A legfontosabb izgalmasnak, érdekesnek, különlegesnek lenni, nem pedig tökéletesnek. A tökéletesség a középszerűek vágyálma, ők azok, akik a végletekig kimunkált részletekkel próbálják ellensúlyozni a sziporkázó ötlet hiányát. És ő maga járt elől a példával: versei

a legfurcsább helyzetekben, és legtöbbször percek alatt születtek. Ha lesz emlékmúzeuma, abban nem lesz íróasztal, mert Szöcs Gézának nem volt ideje egy ilyen négy lábú segédeszköz előtt üldögélni, és fölötte révedezni. Nem volt nála elfoglaltabb, zsúfoltabb és bonyolultabb életű-programú honfitársunk, de hát a világ irodalom által történő megváltása mindennél komplikáltabb.

Szöcs Géza már nem ír többé, de fogunk róla írni könyveket. Ezekben a könyvekben szívszaggató fejezetek szólnak majd a barátság metafizikájáról. A szerető gondoskodásról, mellyel irodalmi gyermekeihez viszonyult. A páratlan, excentrikus egyéniségről és tehetségről. És persze lesznek benne anekdoták az örök kisfiúról, a kópé életművészcéről, a tréfamesterről is. *„Mint egy kis belső medve”* – írta ő. Mint egy nagy belső medve – írom én. Ő lesz a bennünk élő költő-mackó.

De arról is fognak szólni ezek a könyvek, hogy halálával irodalmunk nemcsak legnagyobb költőjét, hanem egyik legfontosabb, egyszemélyes intézményrendszerét is elveszítette. Hogy fölborult az irodalomökológiai egyensúly, mint mindig, amikor a regnáló Költőfejedelem távozik. Csak abban bízhatunk, hogy az a típusú irodalmi tehetséggondozás, melynek Szöcs Géza volt az atyja és patrónusa, és amely napjainkra művészeti főiskolai szintre nőtte ki magát, olyan trónörökösöket nevel ki, akik továbbviszik az örök költészetet.

Ha akkor a száguldó vátesz halálra gázol, és megtudja, hogy egy ifjú poéta az áldozat, minden bizannyal vezeklésből megírta volna helyettem az életművem, zsenyéim stílusában. Hidegrázóan megnyugtató, hogy a költészetet nem lehet elpusztítani.

De a költő meghal, és legtöbbször felháborítóan korán. És szeretne költőien meghalni. A halálfélelmet nem ismerő Szöcs Géza mindig magabiztosan vágta le a kanyart, és olyan lélekvesztő repülőalkalmatosságokra ült föl mosolyogva világutazásai közepette, melyekre a pilótát is fegyverrel kellett fölkenyszeríteni. Kórházi ágyban, párnák közt... – sem ő maga, sem más nem hit-

te volna. Akkora költő volt, hogy egy külön forradalmat kellett volna kirobbantani számára, hogy abban veszítse el életét.

Másképp történt. A Nagy Belső Medve megunta a lélegeztetőgépet, és leszállt róla. Még láthatjuk, amint lecammog a kórház elé, ott áramvonalas fekete sportautóba ül, tövig nyomja a gázpedált, és miközben telefonál, adatokat visz be a menedzserkalkulátorba, szívja a vastag kubai szivart, százhússzal tép a főváros utcáin, és csak úgy ugrálnak félre a bringázó tollforgató-palánták, arra gondol, milyen lassú, patetikus mozdulattal vághatta föl az ereit egy madagaszkári törzsfőnök lánya, aki beleszeretett abba a francia káplárba, aki lelőtte Benyovszky Móricot, Madagaszkár magyar királyát, és szolgaként követte őt egy Toulouse melletti falucskába, ahol a legényt menyasszonya várta, egy másik szerecsen leány, egy másik egzotikus hadjáratból.

Valami ilyesmit gondolt volna, de még ennél is sokkalta bizonyultabban, és persze sajátos rímekben.

A magyar költészet legszebb szerelmes sorai immáron sírverssé lényegültek:

*Ha bálnák volnánk, delfinek,
nem tudná soha senki meg,*

*hogy hol kószálunk, kedvesem,
szabadon, sósan, nedvesen;*

*rejtegetnének mélyvizek,
el nem árulva senkinek:*

*merre kísérik egymást ketten,
szerelmes, lázas delfinek,
éjszakákban és tengerekben.*

Isten nyugtasson, drága Gézánk!

KORPA TAMÁS búcsúztatója

Kedves Géza,

szeretném elmondani neked, hogy *A sirálybőr cipő*, e különös és megejtő című könyved megváltoztatta az életemet. A költészet-hez és az anyanyelvhez való viszonyomat, vagyis az irodalom-mal mért életemet is. Váratlanul, keresetlenül, derült égből, már amennyire derült lehetett egy 12 évvel ezelőtti novemberben az ég a debreceni Egymalom Antikvárium felett, ahonnan kiléptem a könyvvel, derült égből megbicsaklott, aztán első kábulatából felrepesett bennem a lélek boldog ácsorgás közepette: „*bezűzött arcában két bogó úgy remeg / mint forró vaslapon hideg eper-szemek.*” Hideg forróság öntött el, mint azóta olyan sokszor, ha a verseidet olvasom, a kibuggyanó és a vaslapra odatapadó, oda-égő eper íze, csöndes eufória, füstölgő gyümölcs. Aztán jöttek a többiek: *Szönyeg a kolozsvári utcán*, *Egy januári délelőttön*, *Egy éjszaka Walesben...*

Elbűvölt és kétségek között hagyott, hogy a *Waldemar Daa lányai* című felejthetetlen nagykompozícióban Farkas Árpád egyik versét úgy írtad át tíz változatban, úgy lírakonfiguráltad, úgy folklorizáltad, hogy az utolsó szövegben egyetlen sor sem egyezik meg az eredeti művel, mégis belesimul, majd kiválik a szövegfolyamból, és a létrehozás, a keletkezés, a vers mint hőmpolygó képződmény megvilágosító példája tud lenni.

Ércnél maradandóbb szobraid ott világítanak a papír talapza-tán: vízi Szent György és a víziló; a mindenség lovas szobra, amit az átvilágított erdélyi hoz át a határon önnön testében és a vámo-sok elképedve nézik; a szamosi aranymosók emlékműve, vagy az *Egy szerelem teljes története* című opusban ott egy befényképe-zett, konkrét ujjlenyomat, bárki felpróbálhatja, összemérheti a magáéval ezt az ujjlenyomat-emlékművet.

Tisztelt Tanúságtevő Gyülekezet!

Szócs Géza kivételes tehetségű költő volt, aki táalentumait élete során megőrizte, gyarapította, nagy hatású verseskönyvek soka-

ságában tette közkinccsé. Már indulása, majd első kötetei is valószínűs paradigmaváltást jelentettek a romániai magyar költészetben, mind az idősebb, mind a fiatalabb generációkat inspirálta, hatása korántsem lokális volt csupán, messze túlterjedt a költői iskolákon, műhelyeken és az országhatárokon. Szöcs Géza költészete úgy folytat végeérhetetlen, „vérezen komoly” párbeszédet a sokszálú hagyománnyal, hogy közben sosem engedi elfelejtetni a líra zavarba ejtő, (nyelv)játékos, az esetlegességeknek és keresetlen összehangzásoknak is engedő természetét.

E nekrológ végén a *Nekrológ* című poémából idézek: „*Nem ér annyit a világ mindahány nekrológja / amennyi egyetlen / rövid / félórás föltámadás volna. / Egy félórás föltámadás.*”

Szabadság, spiclik, dörzspapír, sétatéri hattyúszárny, gyönyörűen viharvert, tengersós kabát, húsz méter hosszú sál, olyan szépen elrendezve, mint egy kinyílt, zuhanó ejtőernyő, albatrosz, indián szavak, albatrosz, spiclik, dörzspapír, indián szavak a rádióban, szabadság, befalazott lábnyomok. Homokóra, mely szüntelenül, megállás nélkül forog, folyton pereg. Nyugodj békében, a boldog feltámadás reménye alatt.

